

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/150/2018
Identifikačné číslo spisu:	8207203535
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8207203535.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. M. N., bytom S. Z., K. N., U., zastúpeného JUDr. Ľudmilou Raffáčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Nerudova 6, proti žalovaným 1/ Z. I., bytom v H. XX, 2/ S. I., bytom v H. XX, 3/ L. I., bytom v H. XX, 4/ Mgr. Z. E., bytom v H. XX, 5/ Z. I., bytom vo N., P. armády XXX/X a 6/ I. I., bytom v H. XX, žalovaným 1/, 2/, 5/, a 6/ zastúpeným Mgr. Otom Salokym, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 94, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 1C/9/2007, o dovolaní žalovaných 1/, 2/, 5/ a 6/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. augusta 2017 sp. zn. 18Co/172/2016 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. apríla 2016 č.k. 1C/9/2007-637 určil, že nehnuteľnosť pozemok zapísaný na LV číslo XXXX, katastrálne územie N., obec N., okres N., parcela registra E, parcelné číslo XXX/X, orná pôda vo výmere 121724 m², patrí ku dňu smrti do dedičstva po Z. N., nar. 4. Z. XXXX vo I., zomrelom v U. XX. júla XXXX. Uviedol, že o trovách rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca preukázal, že je jediným vnukom po poručiťovi a zároveň preukázal, že jeho starý otec nadobudol nehnuteľnosť titulom kúpy na základe kúpnopredajnej zmluvy, ktorého zápis vlastníckeho práva bol zapísaný do pozemkovej knihy. Žalobca preukázal spornosť skutkových a právnych okolností, na základe ktorých malo dôjsť k vstupu do držby (darovanie od manželky vlastníka nehnuteľnosti, teda od nevlastníka) a teda bolo na žalovaných, aby preukázali, že nadobudli vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam, resp. v danom prípade preukázali dobromyseľnosť svojej držby. Právni predchodcovia žalovaných už od počiatku rozpornými tvrdeniami len podporili záver o tom, že k vstupu do oprávnenej držby nedošlo, keďže len realizovali jedno z oprávnení prináležiacich vlastníckemu právu (užívaniu) na základe ústnej dohody s vlastníkom nehnuteľnosti s tým, že ďalšími výpoveďami bola táto skutočnosť potvrdená. Žalovaní podľa súdu prvej inštancie neodstránili rozpory ohľadom oprávnenosti držby a jej dobromyseľnosti. Žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali titul, hoci aj domnelý (putatívny), teda od

ktorého momentu sa mala odvíjať ich dobromyseľnosť.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/ až 6/ rozsudkom z 30. augusta 2017 sp. zn. 18Co/172/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovaným 1/ až 6/ v rozsahu 100%. Uviedol, že dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné, súd prvej inštancie dôsledným spôsobom zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Námetka neplatných úkonov nespôsobilého všeobecného zástupcu žalobcu v odvolaní žalovaných je podľa názoru odvolacieho súdu nedôvodná hoci s poukazom na novelu O.s.p. konkrétne k ustanoveniu k § 27 ods. 3 O.s.p. k 1. januáru 2013 týkajúcu sa zastupovania účastníka konania, keď ide o konanie s cudzím prvkom je vecne správna a konajúci súd na ňu reagoval osobitným rozhodnutím (čl. 507). Predmetné konanie začalo oveľa skôr ako vstúpila do platnosti novela O.s.p. konkrétne od roku 2002. Z týchto dôvodov bol legitímny postup súdu prvej inštancie, keď od podaného návrhu, ktorý obsahoval aj splnomocnenie pre vtedajšieho zástupcu žalobcu, konal vo veci s týmto zástupcom a reagoval resp. vykonával návrhy v zmysle týchto podaní. Pokiaľ by aj po 1. januári 2013 prednášal vtedajší zástupca žalobcu návrhy, ktoré následne súd vykonával pre konanie bolo podľa odvolacieho súdu podstatné jednak to, že tieto úkony sa diali v súlade s informovanosťou druhej strany, vykonávali sa za ich účasti, to znamená, že tieto úkony sa nevykonávali mimo vedomostnú sféru žalovaných. V konečnom dôsledku dokazovanie vykonával súd a za účinnosti O.s.p. podľa § 120 ods. 1 O.s.p. vždy rozhoduje konajúci súd o vykonaní toho konkrétneho dôkazu a na viac z toho ustanovenia podľa odvolacieho súdu vyplýva, že sám môže vykonávať aj iné dôkazy. Podstatné však podľa odvolacieho súdu pre túto vec bolo, že dôkazy sa vykonávali na základe rozhodnutia konajúceho súdu za účasti žalovaných. Uviedol, že táto okolnosť potom nemôže spôsobovať neplatnosť právnych úkonov nespôsobilého zástupcu žalobcu. Išlo o návrhy, ktoré sa realizovali v priebehu súdneho konania. Konštatoval, že nie je možné akceptovať námietku týkajúcu sa neplatnosti úkonov nespôsobilého všeobecného zástupcu. Pokiaľ aj poukazovali žalovaní na judikatúru v tomto smere týkalo sa to neplatnosti hmotnoprávnych úkonov nie však otázky vykonávania dôkazov pred súdom. K samotnej otázke dôvodnosti žaloby na určenie vlastníckeho práva rovnajúcu sa výroku rozsudku súdu prvej inštancie, že nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom sporu patrí do dedičstva ešte po starom otcovi žalobcu, odvolací súd v celom rozsahu poukázal na presvedčivé rozhodnutie súdu prvej inštancie. Podstatnou pre posúdenie veci bola otázka dobromyseľnosti držiteľa nehnuteľnosti. Pokiaľ žalovaní uviedli v konaní dôkazy a argumentovali na základe čoho sa domnievajú, že sú vlastníkmí, resp. toto vlastníctvo nadobudli ich právni predchodcovia, je podľa odvolacieho súdu potrebné uviesť, že otázka dobromyseľnosti a titulu nadobudnutia nehnuteľnosti musí v konaní byť jednoznačne preukázaná, čo sa podarilo preukázať žalobcovi a nie žalovaným.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/, 2/, 5/ a 6/ (ďalej aj „žalovaní“) proti výroku I. a V. dve dovolania. V prvom odvolaní poprávňovali prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nakoľko súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukazovali na neobjektívnosť a rozporuplnosť znaleckého dokazovania, navrhovali vykonať kontrolný znalecký posudok namietali nepredvolanie svedka. Namietajú spornosť pozemku. Poukazujú na konanie s nespôsobilým zástupcom. Pokus o uzavretie zmieru bol podľa nich zmarený kvôli konaniu s nespôsobilým zástupcom. V druhom dovolaní prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z nesprávneho právneho posúdenia podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom za neriešenú otázku v praxi odvolacieho súdu považujú otázku nespôsobilosti zástupcu zastupovať žalobcu: „či procesné úkony, ktoré robil súd prvej inštancie s nespôsobilým zástupcom žalobcu v období rokov 2013 - 2015 boli zákonné alebo nezákonné a či dôsledkom toho boli vykonané procesné návrhy (podania) nespôsobilého zástupcu platné alebo absolútne neplatné, ...či možno nedostatky konania odstrániť oboznámením už zvoleného právneho zástupcu s obsahom spisu a konvalidáciou.“

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhuje dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných je potrebné odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať sa vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

12. V danom prípade žalovaní prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

12.1. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v

tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12.3. Pokiaľ žalovaní namietajú nesprávne vykonanie dokazovania, nevykonanie kontrolného znaleckého posudku, nepredvolanie svedka, najvyšší súd so zreteľom na obsah dovolania zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/12/2015, 4Cdo/191/2011, 5Cdo/43/2013, 6Cdo/95/2012, 7Cdo/179/2014, 8Cdo/346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3Cdo/26/2017).

12.4. Je zrejmé, že žalovaní z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) - vyvodzujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov súdov oboch inštancií, na ktorých založili svoje rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12.5. Judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

12.6. Vzhľadom na dovolacie námietky žalovaných týkajúce sa nesprávneho (nenáležitého) zistenia skutkového stavu dovolací súd akcentuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nepredstavuje taký opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení. Už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 422 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie (okresného a krajského súdu), ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017,

5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, aj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 465/2017).

13. Na podklade vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

14. Žalovaní prípustnosť dovolania vyvodzovali aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14.2. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

15. Žalovaní podali dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, namietajúc, že súdy nesprávne právne vyriešili otázku nespôsobilosti zástupcu zastupovať žalobcu: „či procesné úkony, ktoré robil súd prvej inštancie s nespôsobilým zástupcom žalobcu v období rokov 2013 - 2015 boli zákonné alebo nezákonné a či dôsledkom toho boli vykonané procesné návrhy (podania) nespôsobilého zástupcu platné alebo absolútne neplatné, ...či možno nedostatky konania odstrániť oboznámením už zvoleného právneho zástupcu s obsahom spisu a konvalidáciou."

15.1. Najvyšší súd poukazuje na to, že žalovanými nastolená právna otázka, ktorá podľa nich nebola vyriešená v praxi dovolacieho súdu, nie je právnou otázkou, od ktorej záviselo predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu.

15.2. Podstatnou pre posúdenie veci bola otázka dobromyseľnosti, tú podľa odvolacieho súdu žalobca preukázal a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Išlo o návrhy nespôsobilého právneho zástupcu žalobcu, ktoré sa týkali vykonávania dokazovania, realizovali sa v priebehu súdneho konania. Odvolací súd uviedol, že nemožno akceptovať námietku žalovaných týkajúcu sa neplatnosti úkonov, lebo išlo o otázky vykonávania dôkazov pred súdom.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaných v časti, v ktorej namietali vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietali nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.